บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งของการพัฒนาประเทศ ประเทศใดมีประชากรที่ได้รับการศึกษาอย่างถูกต้องและทั่วถึง ประเทศนั้นก็จะประสบความสำเร็จในทุกด้าน ไม่ว่าในด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคมและวัฒนธรรม ทั้งนี้เพราะการพัฒนาประเทศไม่ว่าด้านใดต้องอาศัยกำลังคนเป็นสำคัญ และกระบวนการที่สำคัญที่สุดในการพัฒนากำลังคนก็คือ กระบวนการทางการศึกษา (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2527 : 1) เพราะการศึกษาเป็นกระบวนการพัฒนาชีวิตให้มุ่งสู่ความมีคุณภาพหรือมีความเป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์ด้วยการฝึกหัดให้มีพื้นฐานในการเรียนรู้ เช่น สามารถอ่าน เขียน คิด และแก้ปัญหา สามารถถ่ายทอดข่าวสารข้อมูลที่เป็นประโยชน์และทันต่อเหตุการณ์ ให้โอกาสฝึกทักษะและวิชาชีพให้เกิดความชำนาญจนนำไปปฏิบัติได้ และปลูกฝังคุณธรรมเพื่อให้รู้และเข้าใจสังคมที่ตนอยู่ มีจิตสำนึกในหน้าที่รับผิดชอบต่อผลประโยชน์ของสังคมที่ตนอาศัยอยู่ เป็นผู้มีสติและรู้การคิดอย่างผู้มีปัญญา มีสุขภาพพลานามัยสมบูรณ์ (ระพี สาคริก, 2527 : 3) ดังนั้นการศึกษาจึงได้รับการคาดหวังให้เป็นระบบที่มีประสิทธิภาพอย่างเต็มที่ เพื่ออำนวยต่อความเป็นไปได้และความสำเร็จในการพัฒนากำลังคนและการพัฒนาประเทศทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง วัฒนธรรม และอื่น ๆ อีกมากมาย

ในการจัดกระบวนการทางการศึกษา สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 กระบวนการที่สำคัญคือ

1. กระบวนการสร้างและพัฒนาหลักสูตร (Process of Curriculum Development)

2. กระบวนการสอนและพัฒนาการสอน (Process of Instruction Development)

3. กระบวนการประเมินผล (Process of Evaluation)

จากกระบวนการทางการศึกษาดังกล่าวนี้ การวัดผลประเมินผลการศึกษาเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะช่วยพัฒนาคุณภาพของการศึกษาในระดับต่าง ๆ เพราะผลจากการวัดจะเป็นพื้นฐานในการตัดสินใจของครู และนักการศึกษาเพื่อใช้ปรับปรุงวิธีสอน การแนะแนว การประเมินผลหลักสูตรแบบเรียน การใช้อุปกรณ์การสอน ตลอดจนการจัดระบบบริหารทั่วไปของโรงเรียนและยังช่วยปรับปรุงการเรียนของนักเรียนให้ถูกวิธียิ่งขึ้น (อนันต์ ศรีโสภา, 2520 : 1) นอกจากนี้การวัดผลและประเมินผลการศึกษา มีความจำเป็นและสำคัญที่สุดต่อการจัดระบบการศึกษาภายในโรงเรียน และสถานศึกษาในระดับต่าง ๆ กล่าวคือ เครื่องมือที่สอบวัดและประเมินผลที่สร้างขึ้นอย่างถูกหลักวิชาการวัดผลการศึกษา จะช่วยให้ผู้เรียนได้เห็นแนวทางที่จะปรับปรุงตนเอง และยังสามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนมีกิจนิสัยในการเรียนที่ดี (ชวาล แพรัตกุล, 2509 : 3) แต่การวัดผลและประเมินผลการศึกษา เป็นกระบวนการที่ต้องปฏิบัติหลายขั้นตอน โอกาสที่จะเกิดข้อผิดพลาดจากความประมาทของผู้ประเมินผลหรือความไม่เข้าใจอย่างแท้จริงเกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผล จะทำให้ผลการประเมินมีความคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง ก่อให้เกิดผลเสียหายต่อกระบวนการเรียนการสอนและหลักสูตรที่กำหนดไว้ได้ (ณรงค์ รมณีกุล, 2525 : 1) และจากผลการศึกษาค้นคว้าและรายงานการวิจัยต่าง ๆ เกี่ยวกับด้านการวัดและประเมินผลการเรียนเท่าที่ผ่านมานั้น ปรากฏว่าบุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูผู้สอนในระดับมัธยมศึกษาต้องประสบปัญหาในการดำเนินงานด้านการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนเป็นอย่างมาก ซึ่งปรากฏในหลักฐานและรายงานการวิจัยหลายฉบับ เช่น

ปองจิตร อ่อนเผ่า (2522 : 87–88) ศึกษาปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า ครูสอนภาษาไทยกำลังประสบปัญหาต่าง ๆ เช่น ไม่ทำนาญการสร้างข้อสอบ ไม่มีเวลาสร้างข้อทดสอบและตรวจให้คะแนน ไม่เข้าใจหลักการวิเคราะห์ข้อสอบดีพอ การให้ระดับคะแนนมีปัญหาเพราะเกณฑ์ของครูแต่ละคนแตกต่างกัน

วสันต์ จันทรวงศา (2518 : 122 – 125) ได้สรุปผลการวิจัย การใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น ฉบับพุทธศักราช 2518 ไว้ว่า มีปัญหาในด้านการเขียนวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ในด้านการสอนเน้นการบรรยายมากเกินไป ขาดอุปกรณ์ บุคลากร ที่จะทำหน้าที่ในฝ่ายต่าง ๆ โดยตรง ขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ ส่วนในด้านการวัดผลนั้นจะใช้อยู่เฉพาะข้อสอบปรนัยและอัตนัยเท่านั้น กลุ่มโรงเรียนมีบทบาทในการออกข้อสอบน้อยไป

งานวิจัยของอเนก หิรัญ (2522 : 138) ศึกษาการบริหารงานวิชาการโรงเรียนมัธยมศึกษาในภาคกลาง ในส่วนที่เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการศึกษา สรุปได้ว่า ผู้บริหารงานวิชาการยังขาดความรู้ ความสามารถในด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา และสิ่งที่โรงเรียนต่าง ๆ มีการปฏิบัติกันน้อยได้แก่ การประเมินผลการปฏิบัติงานด้านวิชาการในรอบปี การนำผลการสอบแต่ละวิชามาวิเคราะห์เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน ตลอดจนการประชุมครูในเรื่องการวัดและประเมินผล

สุมาลี จันทร์ชลอ (2522 : 64–66) ได้ติดตามผลการปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผลการเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ.2521 พบว่า ครูมีปัญหาในเรื่องต่อไปนี้

1. คู่มือการประเมินผลไม่เพียงพอ
2. ขาดความรู้เรื่องระเบียบประเมินผลตามที่กระทรวงกำหนด
3. ขาดบุคลากรที่จะให้คำแนะนำปรึกษา
4. ขาดความรู้เกี่ยวกับการเขียนวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม
5. ขาดความรู้เกี่ยวกับการเขียนข้อสอบให้เหมาะสม
6. ขาดความรู้เกี่ยวกับวิธีการวัด และประเมินผลก่อนเรียน และประเมินผลเพื่อสรุปผล

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา (2525 : 110 – 137) ได้ทำการวิจัยเรื่อง สภาพการจัดการประเมินผลการเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา พบว่า

1. บุคลากรด้านงานทะเบียนวัดผลไม่มีความสามารถเชี่ยวชาญด้านการวัดผลและประเมินผล รวมทั้งการออกข้อสอบ หรือที่จะเป็นผู้นำของครูอาจารย์ในหมวดวิชาต่าง ๆ ได้ และส่วนมากแทบจะไม่ได้ทำหน้าที่ด้านการปรับปรุงคุณภาพของข้อสอบที่ออกโดยครูในหมวดวิชาต่าง ๆ

2. ข้อสอบที่ใช้ในหมวดวิชาต่าง ๆ ของทุกโรงเรียน ยังมีคุณภาพต่ำ เพราะส่วนใหญ่วัด แต่ความรู้ ความจำหรือข้อเท็จจริงเท่านั้น

3. ขาดการวิเคราะห์ข้อสอบ เพื่อคัดเลือกข้อสอบที่ไม่บกพร่องและวัดได้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้เก็บไว้เป็นคลังข้อสอบเพื่อนำออกมาอีกในภายหลัง

4. แทบจะไม่มีการนำแบบทดสอบมาตรฐานมาใช้ประโยชน์ในการวัดผลการเรียนเลย ทั้ง ๆ ที่มีหน่วยงานพร้อมที่จะบริการอยู่แล้ว

5. การจัดการเรียนการสอน และประเมินผลการเรียน ยังไม่เป็นไปตามแนวของทฤษฎีการเรียนเพื่อรอบรู้ (Mastery Learning) เช่น ครูส่วนใหญ่ไม่มีการประเมินผลก่อนเรียน สอนซ่อมเสริมผิดหลักวิธี และ กำหนดเกณฑ์ผ่านในการสอบเพื่อเก็บคะแนนของแต่ละรายวิชาไว้ที่ 50% ของคะแนนเต็มเท่านั้น

ด้วยเหตุที่ระบบการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษามีปัญหามาก ทำให้ครูผู้สอน และผู้บริหารส่วนใหญ่ต้องประสบปัญหาหลายประการดังที่กล่าวแล้วข้างต้น ในฐานะตำแหน่งครูวัดผลเป็นตำแหน่งที่มีหน้าที่ในการบริการทางด้านวิชาการโดยเฉพาะทางด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา ครูวัดผลได้รับการคาดหมายจากเพื่อนครูและผู้บริหารให้มีหน้าที่และบทบาทแตกต่างกันไป ดังเช่นงานวิจัยของ พรรณเพ็ญ ทนเกล้า (2523 : 75) ศึกษาเรื่องปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนสังคมศึกษา ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่าครูสอนสังคมศึกษามีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ต้องการให้มีเจ้าหน้าที่วัดผลของโรงเรียน เพื่อเสนอแนะวิธีวัดผลแบบใหม่ ๆ หรือสัมมนาวิธีการวัดผลที่ปฏิบัติกันอยู่ในโรงเรียน ตลอดจนเพื่อศึกษาปัญหาและความต้องการของนักเรียนด้านการวัดผล

2. ต้องการให้ฝ่ายวัดผลจัดทำตัวอย่างข้อสอบในทุก ๆ บทเรียนให้ครอบคลุมพฤติกรรมทุกด้าน เพื่อให้การวัดผลมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

งานวิจัยของปองจิต อ่อนเย่า (2522 : 89) ศึกษาปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ทำให้ทราบความต้องการและข้อเสนอแนะของครูสอนภาษาไทยดังนี้

1. ต้องการให้มีคลังข้อสอบเพื่อบริการแก่ครู
2. ต้องการจัดให้มีการจัดอบรมความรู้ด้านการวัดและประเมินผลแก่ครู
3. ต้องการคู่มือและอุปกรณ์ด้านการวัดอย่างเพียงพอ
4. ต้องการให้มีการกำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนน และเกณฑ์การตัดเกรดให้ชัดเจน ตลอดจนให้มีการนิเทศการวัดผลในโรงเรียน

งานวิจัยของเปี่ยม ผ่องพลีศาล (2525 : 106–113) ได้ศึกษา บทบาทของครูวัดผล ตามการคาดหวังของตนเอง ครู และผู้บริหาร พบว่า หน้าที่ที่บุคลากรโดยส่วนรวมคาดหวังให้ครูวัดผลปฏิบัติซึ่งอยู่ในระดับสำคัญยิ่ง มีจำนวน 17 หน้าที่ดังต่อไปนี้คือ

1. หน้าที่แนะนำ ครู–อาจารย์ ให้เข้าใจหลักและวิธีการวัดผลเบื้องต้น
2. เสนอสถิติหรือข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับงานวัดผลของโรงเรียน
3. ช่วยเพิ่มพูนความรู้ความสามารถในด้านการวัดผลแก่เพื่อนครูด้วยวิธีต่าง ๆ
4. เป็นที่ปรึกษาของครูในเรื่องการวัดและประเมินผล
5. จัดทำปฏิทินการปฏิบัติงานของแผนกทะเบียนและวัดผล
6. ปฐมนิเทศนักเรียนใหม่ในเรื่องการวัดและประเมินผล
7. เป็นผู้แทนของโรงเรียนเข้าร่วมประชุม อบรม หรือสัมมนาครูด้านการวัดผลในระดับต่าง ๆ
8. ชี้แจงให้ครูเข้าใจระเบียบปฏิบัติและบทบาทของครูในงานด้านวัดผลประเมินผลการปฏิบัติงานของแผนกทะเบียนและวัดผล
9. เตรียมแบบฟอร์มต่าง ๆ ที่ใช้ในงานทะเบียนและวัดผล
10. จัดทำสถิติผลการสอบของนักเรียนทุกภาคเรียน
11. ประสานงานกับครูอาจารย์เพื่อสร้างแบบทดสอบมาตรฐาน
12. ตรวจสอบและบันทึกผลการเรียนของนักเรียนรวบรวมไว้สำหรับงานแผนกทะเบียนและแนะแนว

13. จัดหาตำรา เอกสาร และอุปกรณ์การวัดผลเพื่อบริการแก่ครู
14. วางแผนงานการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนของโรงเรียน
15. เตรียมเอกสารให้โรงเรียนประกาศผลสอบแต่ละภาคเรียน
16. จัดดำเนินการให้มีการสอบแก้ตัวสำหรับนักเรียนที่สอบตก
17. วิเคราะห์หรือวิจัยปัญหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานวัดผลของโรงเรียน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ตามที่กล่าวแล้วข้างต้น พอจะสรุปได้ว่า งานการวัดผลในปัจจุบัน เป็นงานที่ต้องเข้าใจกระบวนการดำเนินการให้สอดคล้องกับหลักการ และในขณะเดียวกันต้องสอดคล้องกับความก้าวหน้าทางวิชาการวัดผลด้วย จากรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า ครูโรงเรียนมัธยมศึกษาจำนวนมาก ประสบปัญหาในเรื่องการประเมินผล และมีความต้องการให้ครูวัดผลมีบทบาทในการให้ความช่วยเหลือแตกต่างกันหลายประการ และเนื่องจากงานในหน้าที่และความรับผิดชอบของครูในตำแหน่งครูวัดผลตามที่คุรุสภา ได้กำหนดขึ้นมาเมื่อปี 2518 นั้น ก็เป็นการกำหนดบทบาทและหน้าที่อย่างกว้าง ๆ และไม่เด่นชัดเพียงพอที่จะแยกแยะจนถึงขั้นการปฏิบัติในรายละเอียดได้ ซึ่งในปัจจุบันก็ยังไม่มีหลักฐานใดสนับสนุนว่า ครูวัดผลควรจะมีสมรรถภาพในด้านใด อย่างไรจึงจะเรียกได้ว่าเป็นครูวัดผลผู้มีสมรรถภาพครอบคลุมไปด้วยความรู้ ความสามารถ ทักษะ และทัศนคติในอันที่จะเข้าใจในบทบาทและหน้าที่ของตนอย่างชัดเจน เข้าใจสภาพสิ่งแวดล้อมและสังคม สามารถนำความรู้ความสามารถและความเข้าใจในบทบาทของครูวัดผลมาพัฒนาระบบของการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนและการจัดการศึกษาเพื่อชีวิตและสังคมได้เป็นอย่างดี ครูวัดผลนับว่าเป็นบุคคลที่สำคัญมากที่สุดคนหนึ่ง คุณภาพของครูวัดผลควรจะได้รับการพิจารณาเป็นพิเศษ ซึ่งเป็นสาเหตุให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษา "สมรรถภาพที่สำคัญของครูวัดผลในโรงเรียนมัธยมศึกษาตามการรับรู้ของตนเอง ครูและผู้บริหาร" ซึ่งผลจากการวิจัยในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ โดยตรงต่อครูวัดผล ในอันที่จะเป็นแนวทางให้ครูวัดผลทราบว่า ควรจะมีสมรรถภาพในด้านใดบ้างที่จะปฏิบัติหน้าที่ของตนได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์ และเป็นแนวทางในการพัฒนาตัวครูวัดผลเอง ซึ่งจะก่อให้เกิดระบบการวัดและประเมินผลที่มีประสิทธิภาพในโรงเรียนมัธยมศึกษาต่อไปและยังเป็นประโยชน์ในการพัฒนาหลักสูตรครูวัดผล ซึ่งมุ่งเน้นความรู้ความสามารถพื้นฐานของครูวัดผล และข้อเสนอแนะต่อสถาบันการฝึกหัดครูในการผลิตครูวัดผลที่พึงประสงค์ในโรงเรียนมัธยมศึกษาในโอกาสต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาตัวประกอบที่สำคัญของสมรรถภาพครูวัดผลในโรงเรียนมัธยมศึกษา ตามการรับรู้ของตนเอง ครู และผู้บริหาร

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ กลุ่มครูวัดผล กลุ่มครูผู้สอน และกลุ่มผู้บริหารในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร

2. ตัวแปรด้านสมรรถภาพของครูวัดผลสำหรับงานที่ศึกษาจากเอกสาร ตำรา บทความ ข้อมูลจากสัมภาษณ์ครู ผู้บริหาร นักวิชาการ ด้านการวัดผล และผลงานวิจัยเกี่ยวข้องในเรื่องบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบและคุณลักษณะที่ดีของครูวัดผล สร้างขึ้น ศึกษาเฉพาะสมรรถภาพ 7 ด้าน คือ

2.1 ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน

2.2 ด้านการให้คำแนะนำเกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผลการเรียนการสอน

2.3 ด้านการสร้างและสนับสนุนการสร้างแบบทดสอบ

2.4 ด้านงานทะเบียนของโรงเรียน

2.5 ด้านการวิจัย การวิเคราะห์ และการใช้สถิติ

2.6 ด้านการบริการทางด้านวิชาการแก่ฝ่ายต่าง ๆ ในโรงเรียน

2.7 ด้านบุคลิกภาพและมนุษยสัมพันธ์

3. การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาเฉพาะการรับรู้สมรรถภาพของครูวัดผล ของบุคลากร 3 กลุ่ม คือ กลุ่มครูวัดผล กลุ่มครูผู้สอน และกลุ่มผู้บริหาร ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เขตกรุงเทพมหานคร

ข้อตกลงเบื้องต้นของการวิจัย

1. ในการวิจัยครั้งนี้จะถือว่าตัวอย่างประชากรตอบข้อคำถามต่าง ๆ ในแบบสอบถามตามสภาพความเป็นจริง

2. ความแตกต่างด้านเวลาและสถานที่ ในการทอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างประชากร ไม่ส่งผลให้การประเมินแตกต่างกัน

3. ความแตกต่างของสภาพแวดล้อมในโรงเรียนถือว่าไม่มีผลต่อการวิจัยนี้

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

สมรรถภาพของครูวัดผล หมายถึงคุณลักษณะด้านความรู้ ความสามารถ ทักษะ และเจตคติ ซึ่งครูวัดผลควรมีเพื่อปฏิบัติหน้าที่ได้โดยสมบูรณ์

โรงเรียนมัธยมศึกษา หมายถึงสถานศึกษาของรัฐบาล สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งเปิดทำการสอนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หรือสูงกว่าตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ

ครูวัดผล หมายถึง ครู–อาจารย์ ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ซึ่งได้รับการแต่งตั้งหรือมอบหมายจากผู้บริหารโรงเรียนให้ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งครูวัดผลการศึกษา

ครู หมายถึงผู้ปฏิบัติการสอนในสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

ผู้บริหาร หมายถึงครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ผู้อำนวยการ ผู้ช่วยครูใหญ่ ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ ผู้ช่วยผู้อำนวยการทุกฝ่ายของโรงเรียน หรือผู้ที่ทำหน้าที่รักษาการในตำแหน่งดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

การรับรู้ในสมรรถภาพของครูวัดผล หมายถึงกระบวนการตีความสิ่งที่เห็น สิ่งที่ได้ยิน และความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ของครูวัดผล อันเป็นผลมาจากที่ได้สัมผัส คลุกคลี หรือใกล้ชิด ว่าการปฏิบัติหน้าที่ที่ดีควรประกอบด้วยความสามารถใด มากน้อยเพียงใด

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. เป็นประโยชน์โดยตรงต่อครูวัดผล ที่จะทำให้มีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับสมรรถภาพของตนเอง เพื่อการปฏิบัติหน้าที่ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น และเป็นแนวทางในการพัฒนาตัวเอง ซึ่งจะก่อให้เกิดระบบของการวัดผลและประเมินผลที่มีประสิทธิภาพในโรงเรียนมัธยมศึกษาต่อไป

2. ช่วยให้ทราบ แนวความสามารถพื้นฐานของครูวัดผล ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการนำไปใช้เป็นแนวทางในการสร้างหลักสูตร ซึ่งมุ่งเน้นความรู้ ความสามารถขั้นพื้นฐานสำคัญของครูวัดผล (Competency-Based Evaluation Teacher)

3. เพื่อเป็นข้อเสนอแนะต่อสถาบันการฝึกหัดครู ในการผลิตครูวัดผลที่พึงประสงค์

4. เพื่อให้แนวทางแก่กระทรวงศึกษาธิการ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในการคัดเลือกครูวัดผล

5. เพื่อเป็นแนวทางในการประเมินครูวัดผลในโรงเรียนมัธยมศึกษาต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย